

ALUMNE/A A

Assaboreixo amb voluptat la primera visió oceànica. És una ratlla de cocoters que es destrien verds i graciosos entre el blau intens de la mar i l'altre blau, més pàl·lid, del cel.

Fa dies i dies que sols veig el Pacífic i el firmament que li dona dolor. Oblidava l'encís dels matisos terraqüis. Aquesta illeta d'avantguarda és la més mínima expressió de terra que pugui existir. És tan baixa que passant una mica més lluny ja no l'hauríem vista. Malgrat la seva insignificança, ens ofrena un encís ben pregon, enmig de les solituds del mar.

La blanca escuma de l'ona, inquieta, s'escampa a ran mateix dels arbres, entre el tendre verd de les palmeres i el blau-verd del baix fons madreporic.

Aquest ritme delerós de la ressaca dona, als meus ulls lassats de la immobilitat circumdant, un atractiu nou, indefinible.

ALUMNE/A B

I les meves oïdes musicals (aleshores encara no havia avorrit la música) gaudeixen d'aquell càntic, potent i nou, del mar en esberlar-se damunt del corall. És com el triomf de la polifonia damunt de l'uníson.

Com vibren els meus sentits, al nou contacte de la terra oblidada!

Restàrem al pont mentre l'illot anava allunyant-se i s'esborrava el fistó blanquinós, i el verd de les palmeres es fonia en l'atzur.

Aquella petita mostra de terra deserta, perduda en el Pacífic oriental, havia pres ja per als viatgers un positiu interès. Els nostres ulls resseguien amb recança l'esfumadura allargassada damunt el mar fins que desapareixia. I aleshores ens amara a tots una malenconia intensa.

Tot d'una les solituds marines ens semblen insuportables. Ens estranyem d'haver viscut unes setmanes sense enyorar la terra.